

Arrest

nr. 193 920 van 19 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 juli 2017.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X die *loco* advocaat X verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

1.2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

1.3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

1.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt in casu vooreerst vast dat een aantal twijfels rijzen betreffende de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde bedreigingen aan het adres van zijn vader. Wat er ook van zij, zo luidt de bestreden beslissing vervolgens, kan op basis van verzoekers verklaringen niet geconcludeerd worden dat de door hem aangehaalde bedreigingen uitgaande van de familie S. ten opzichte van zijn vader zouden kaderen binnen de bloedvete tussen de familie M. en de familie S. Het geheel van de vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de door hem geschetste problemen, met name de bedreigingen die zijn vader zou hebben ontvangen, voortvloeien uit het gevisieerd worden van hemzelf of een van zijn gezinsleden in een bloedvete, aldus de commissaris-generaal die stelt dat derhalve uit niets blijkt dat verzoekers problemen het louter gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) niveau zouden overschrijden en dat deze op zich zouden ressorteren onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker geen overtuigende elementen aanhaalt waaruit kan blijken dat hij voor de door hem aangehaalde bedreigingen geen of onvoldoende beroep kon doen, of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hem een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal is de mening toegedaan dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij en/of zijn familie alle redelijkerwijze van hen te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties hebben uitgeput en dat hij aldus onvoldoende aantoonde dat het verkrijgen van internationale bescherming voor hem de enige overgebleven uitweg was. De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende motieven weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich immers tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Van een asielzoeker mag een gedegen kennis worden verwacht van de aspecten van zijn relaas die van determinerende invloed zijn geweest op zijn verdere leven en die (mede) de aanleiding voor zijn vlucht vormden. Ook van een jeugdige persoon mag worden verwacht dat hij in staat is met betrekking tot

belangrijke feiten en gebeurtenissen die de essentie van het asielrelaas uitmaken coherente en duidelijke informatie te verschaffen.

Het feit dat het, zoals verzoeker thans in zijn verzoekschrift betoogt, “volkomen normaal” is “dat verzoeker niet gedetailleerd op de hoogte is van zaken die zich afspeelden toen hij drie jaar oud was”, in 2004 toen zijn grootoom G.M. de genaamde L.S. in een bar vermoordde, neemt niet weg dat heden van hem, anno 2017, redelijkerwijze kan en mag worden verwacht concrete en gedetailleerde verklaringen af te leggen omtrent en een gedegen kennis te hebben inzake de bedreigingen die nadien/later aan het adres van zijn vader zouden zijn geuit en welke aan de basis zouden liggen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst in oktober 2016. Verzoeker, die thans opmerkt dat “Toen verzoekers vader werd bedreigd door de familie S. was hij slechts veertien jaar oud.” en dat “Toen verzoeker Albanië verliet was hij vijftien jaar oud”, blijft hier echter in gebreke aangezien hij omtrent die bedreigingen jegens zijn vader, ofschoon deze nochtans de aanleiding vormden van zijn vertrek uit zijn land van herkomst, geen specifieke informatie kan verstrekken, zoals o.a. aangaande wanneer deze begonnen of op welke wijze zijn vader precies werd benaderd en bedreigd. Verzoeker erkent en bevestigt ook thans zelf in zijn verzoekschrift een gebrekkige kennis dienaangaande te hebben. Hij herhaalt en benadrukt dat hij zijn vader verschillende malen vergeefs om informatie omtrent de gebeurtenissen en de ontvangen bedreigingen zou hebben gevraagd, maar dat deze telkenmale weigerde om hierover te spreken en al helemaal geen details wou verschaffen. De Raad acht het in het licht van/gelet op die beweerde halsstarrige houding van zijn vader erg opmerkelijk en bevreemdend dat verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag (dan wel) een door zijn vader opgestelde handgeschreven samenvatting van zijn asielmotieven neerlegt d.d. 9 oktober 2016, oftewel opgesteld daags voor zijn vertrek uit Albanië. Het wekt immers enige verbazing en is weinig aannemelijk of logisch dat enerzijds verzoekers vader verzoeker naar België stuurde specifiek met de bedoeling om bescherming te vragen tegen die bedreigingen aan zijn adres en jegens hun persoon en dat hij hem voormelde handgeschreven verklaring gaf, maar dat anderzijds zijn vader, ondanks de beweerde vele vruchteloze pogingen van verzoeker naar meer inlichtingen, telkens zou geweigerd hebben om verzoeker (meer) informatie over die bedreigingen (en de hieraan voorafgegane gebeurtenissen) te geven. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht en pertinent opgemerkt dat aangezien redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekers vader het belang zou inzien van het meedelen van zoveel mogelijk details omtrent de kern van zijn vluchtmotieven opdat verzoeker in staat zou zijn relaas terdege uit de doeken te doen (en hier in België meer kans op slagen zou hebben), het weinig overtuigend is dat verzoekers vader, ondanks de beweerde vele vruchteloze pogingen, verzoeker hierover nooit informatie wou geven. Hoe dan ook staat het vast dat verzoeker, die bovendien niet aangeeft, laat staan aantoon (andere en veelvuldige) pogingen te hebben ondernomen om op een andere wijze, bijvoorbeeld via andere familieleden, hierover meer te (trachten te) weten te komen, een erg gebrekkige kennis vertoont omtrent de beweerde bedreigingen aan het adres van zijn vader, nochtans de kern van zijn relaas, hetgeen de geloofwaardigheid hiervan op de helling zet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie als bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd (COI Focus “Albanië Bloedwraak”, d.d. 27 augustus 2014), blijkt dat klassieke bloedvetes (in het Albanees gjakmarra genoemd) door de voorschriften van de Kanun van Lekë Dukagjini (de kanun) worden geregeld. Zo stelt, zo blijkt uit voormelde informatie, de kanun inzake die eeuwenoude Albanese traditie van vendetta dat alleen volwassen mannen van de rivaliserende familie of clan doelwit kunnen worden van bloedwraak, in de eerste plaats degene die schuldig is aan de schending van de eer en, indien hij onvindbaar is, zijn mannelijke bloedverwanten. Uit verzoekers verklaringen en de door hem aangebrachte stukken blijkt echter dat verzoeker enkel via zijn grootmoeder langs vaderskant verbonden is met de dader/moordenaar G.M., een broer van verzoekers grootmoeder en aldus verzoekers grootoom, en dat, dit in het bijzonder, verzoeker niet tot de clan/familie M. behoort, doch wel tot de clan/familie N. Immers, zoals door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing pertinent wordt opgemerkt en zoals verzoeker bovendien ook zelf tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal te kennen gaf, behoort verzoekers grootmoeder, en dus ook verzoeker en diens vader, sedert haar huwelijk met verzoekers grootvader (langs vaders zijde) G.N. tot de familie/clan N., en niet (langer meer) tot de familie/clan M. De commissaris-generaal concludeert dan ook terecht en op goede gronden dat verzoeker en zijn vader als telgen van de clan/familie N. niet gevisieerd kunnen worden in een bloedvete waarin de clan/familie M. verwickeld is. Toen verzoeker met dit gegeven tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal werd geconfronteerd, wist hij niet met concrete en valabele argumenten van het tegendeel te overtuigen. Immers, toen de commissaris-generaal verzoeker erop wees dat blijkens zijn verklaringen zijn neven F. en K. geen problemen hebben omdat ze een andere familienaam hebben en tot een andere familie behoren, maar dat zijn oma vanaf haar huwelijk met zijn opa eveneens tot een andere familie behoort, namelijk de familie N. en niet de

familie M., kwam verzoeker niet verder dan volgende weinig afdoende uitleg: "Dat klopt wel. Dat snap ik wel, maar M. (verzoekers tante, en moeder van F. en K.) was 20 jaar geleden getrouwd, voor de gebeurtenis plaatsgevonden heeft. En natuurlijk, wat ons betreft hebben wij niet de familienaam M., maar van de familieleden die nog over zijn in AL zijn wij de dichtstbijzijnde of hebben we de dichtste band met hen. En de familie geeft de schuld aan mijn vader en ze denken dat mijn vader de dader G.M. heeft geholpen om te vluchten en ze denken dat mijn vader de adressen van iedereen heeft in het buitenland" (gehoorverslag CGVS d.d. 23 februari 2017, p. 11). Met zijn algemene beweringen omtrent het feit dat de familie S. zijn vader ervan zou verdenken G.M. bij diens vlucht te hebben geholpen en dat zij hem om die reden zou viseren en bedreigen, toont verzoeker, die voorts ten aanzien van de commissaris-generaal verklaarde dat in zijn "zone wordt natuurlijk de Kanun gerespecteerd" en dat hij ervan uit gaat dat de familie S. ook heel strikt die regels van de kanun respecteert (Ibid., p. 10 en 11), toont verzoeker niet aan en maakt hij niet aannemelijk dat zijn beweerde problemen en die van zijn vader met de familie S. kaderen binnen en zij bloedwraak dienen te vrezen.

Uit voornoemde informatie van het Commissariaat-generaal blijkt tevens dat, gelet op het principe dat de vergeldingsmoord niet mag worden uitgevoerd in het huis van het doelwit, hele families die gevisieerd worden in het kader van een bloedwraak zichzelf afzonderen, door hun huis niet of zo weinig mogelijk te verlaten. Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat, niettegenstaande/ondanks zijn bewering dat deze in het kader van de bloedvete tussen de families S. en M. zou worden gevisieerd, verzoekers vader zich bezig houdt met vee en landbouw, waarbij redelijkerwijze kan worden verondersteld en aangenomen dat men zich hiervoor buitenshuis dient te begeven, dat zijn vader een aantal maanden voor zijn vertrek uit Albanië nog een job aannam als adviseur bij de gemeente waarvoor hij maandelijks zijn huis moest verlaten, en dat -ook al zou, en los van het feit dat, het voorgaande volgens verzoeker uit financiële noodzaak zijn om te overleven- zijn vader zich ook soms buitenshuis begaf voor boodschappen, terwijl blijkens verzoekers verklaringen ook zijn moeder deze boodschappen kan doen en zijn vader overigens vele vrienden in het dorp heeft op wiens hulp hij kan rekenen. Uit verzoekers verklaringen blijkt daarenboven dat zijn vader samen met hem Albanië verliet en naar Italië ging en dat zijn vader nadien vrijwillig terugkeerde naar Albanië. Verzoekers huidige algemene bewering in zijn verzoekschrift dat voornamelijk hij gevisieerd werd eerder dan zijn vader neemt niet weg dat blijkens zijn verklaringen zijn vader eveneens wordt gevisieerd en ook deze dus een groot risico zou lopen in het kader van de beweerde bloedwraak. Dergelijke bewegingsvrijheid en manier van handelen van verzoekers vader, welke in weerwil van verzoekers algemene verzuchtingen wel degelijk ter zake doet, zijn evenwel niet in overeenstemming te brengen met het gedrag van een persoon die voorhoudt bloedwraak te vrezen, en zetten de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen omtrent hun betrokkenheid in een bloedvete dan ook ernstig op de helling. Verzoekers verklaringen bloedwraak te vrezen, zijn derhalve, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aannemelijk of geloofwaardig.

Uit niets blijkt bovendien en verzoeker toont niet aan dat het hem (en zijn familie) met betrekking tot de beweerde problemen met en bedreigingen vanwege de familie S., in welk verband hij aldus niet aannemelijk maakt dat hij en zijn vader in het kader van een bloedwraak zouden worden gevisieerd, aan nationale bescherming ontbeert. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu allerm minst het geval is. Verzoeker, die eerder ten aanzien van de commissaris-generaal aangaf nooit problemen met de Albanese autoriteiten te hebben gekend, merkt thans in zijn verzoekschrift op dat "Het klopt dat verzoekers vader niet naar de politie is gegaan om klacht neer te leggen tegen deze bedreigingen" en hij oppert verder dat "Het kan verzoeker noch zijn familie dan ook onmogelijk verweten worden geen aangifte te hebben gedaan van de gebeurtenissen". Het is echter net de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen zijn belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht, kunnen zij hier dan ook vanzelfsprekend niet tegen optreden. In zoverre in het verzoekschrift op algemene wijze wordt voorgehouden dat "verzoeker geen beroep" kan "doen op een effectieve bescherming van de overheidsdiensten", berust zijn veeleer theoretisch betoog -waarbij hij verwijst naar allerhande informatie omtrent o.a. corruptie en gebreken bij het politieel en justitieel apparaat in Albanië- aldus, gelet op zijn nalaten en het verzuim van zijn vader de hulp van de Albanese autoriteiten aangaande hun verklaarde problemen in te roepen, niet op enige eigen persoonlijke en concrete ervaring(en), en mist deze blote bewering derhalve elke grondslag en alle ernst. Verzoeker maakt aldus geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Hij toont dit niet in concreto aan en maakt derhalve geenszins aannemelijk dat het hem en zijn familie met betrekking tot de verklaarde problemen met de familie S. aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt. Uit niets blijkt dan ook en verzoeker toont niet in concreto aan dat de

Albanese autoriteiten hem met betrekking tot zijn beweerde problemen geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden. De Raad wijst er op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Een loutere verwijzing naar algemene informatie, zoals in casu verzoeker naar (de als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde) artikelen en rapporten omtrent o.a. bloedwraak, corruptie en mankementen in het politieel en justitieel systeem in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Daar waar verzoeker poneert te behoren tot een bepaalde sociale groep, wijst de Raad er volledigheidshalve op dat het behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu gezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen - daargelaten de geloofwaardigheid hiervan en de vaststelling dat deze niet als een vendetta kunnen worden beschouwd- aan nationale bescherming ontbreekt, is het behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant.

Het feit dat, zoals blijkt uit de door verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift gevoegde desbetreffende beslissingen dienaangaande, D.M. -wier gehoorverslag van het Commissariaat-generaal verzoeker neerlegt- en haar kinderen in 2008 als vluchteling werden erkend, doet, zoals ook de commissaris-generaal terecht opmerkte, geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Elke asielaanvraag dient immers individueel te worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Elke aanvraag dient op individuele basis te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij degene die asiel aanvraagt op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker kan zich derhalve geenszins steunen op de erkenningen in hoofde van D.M. en haar kinderen, doch hij dient op een voldoende concrete manier aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt, alwaar hij echter in gebreke blijft. Het loutere feit dat D.M. en haar kinderen als vluchteling werden erkend, houdt geenszins de verplichting in om ook verzoeker als vluchteling te erkennen.

Verzoekers verweer is derhalve niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontkrachten.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

1.5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de

verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 juli 2017, bevestigt verzoekende partij dat zij minderjarig is. Zij vervolgt dat de feiten die aan de grondslag liggen van de bloedwraak die zij vreest niet worden betwist door de commissaris-generaal. Verzoekende partij wijst erop dat het geenszins klopt dat bloedwraak enkel mogelijk is via de mannelijke bloedlijn, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld. Verzoekende partij benadrukt dat de stelling in de COI Focus over bloedwraak, namelijk dat volgens sommige auteurs enkel leden van de naaste familie mogen gevisieerd worden, niet bevestigd wordt door andere gezaghebbende rapporten. Bovendien stelt verzoekende partij dat de Kanun niet meer zo strikt wordt gevolgd waardoor ook anderen dan de naaste familieleden, soms zelfs vrouwen, slachtoffer zijn van bloedwraak. Verzoekende partij wijst erop dat haar vader door de familie van het slachtoffer beschuldigd wordt van hulp aan de dader om na de moord te vluchten. Verzoekende partij bevestigt dat de voogd bijkomende informatie heeft gekregen van de familieleden van de dader die hier in België erkend werden als vluchteling, namelijk de echtgenote en de twee kinderen: de familie van de grootoom die de dader was van de moord werd door de ouders van verzoekende partij opgevangen en kregen van hen onderdak. Tot slot wijst verzoekende partij erop dat slachtoffers van bloedwraak, zoals de ouders van verzoekende partij, weinig vertrouwen hebben in de mogelijkheid van bescherming door de Albanese autoriteiten (zij ondersteunt dit met de verwijzing naar stuk 5), en dat hun aanvoelen correct is en gestaafd wordt door de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 5 juli 2017 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en de in haar verzoekschrift ontwikkelde argumenten, en het formuleren van algemene opmerkingen, bedenkingen en kritiek, zonder dat zij evenwel daadwerkelijke en concrete opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Waar verzoekende partij beknopt haar relaas herhaalt, waar ze er o.a. op wijst dat haar vader door de familie van het slachtoffer beschuldigd wordt van hulp aan de dader om na de moord te vluchten, en ze voorts laat gelden dat de feiten die aan de grondslag liggen van de bloedwraak die zij vreest niet worden betwist door de commissaris-generaal, wijst de Raad naar de grond in de beschikking waar als volgt wordt vastgesteld: *“Van een asielzoeker mag een gedegen kennis worden verwacht van de aspecten van zijn relaas die van determinerende invloed zijn geweest op zijn verdere leven en die (mede) de aanleiding voor zijn vlucht vormden. Ook van een jeugdige persoon mag worden verwacht dat hij in staat is met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die de essentie van het asielrelaas uitmaken coherente en duidelijke informatie te verschaffen.*

Het feit dat het, zoals verzoeker thans in zijn verzoekschrift betoogt, “volkomen normaal” is “dat verzoeker niet gedetailleerd op de hoogte is van zaken die zich afspeelden toen hij drie jaar oud was”, in 2004 toen zijn grootoom G.M. de genaamde L.S. in een bar vermoordde, neemt niet weg dat heden van hem, anno 2017, redelijkerwijze kan en mag worden verwacht concrete en gedetailleerde verklaringen

af te leggen omtrent en een gedegen kennis te hebben inzake de bedreigingen die nadien/later aan het adres van zijn vader zouden zijn geuit en welke aan de basis zouden liggen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst in oktober 2016. Verzoeker, die thans opmerkt dat “Toen verzoekers vader werd bedreigd door de familie S. was hij slechts veertien jaar oud.” en dat “Toen verzoeker Albanië verliet was hij vijftien jaar oud”, blijft hier echter in gebreke aangezien hij omtrent die bedreigingen jegens zijn vader, ofschoon deze nochtans de aanleiding vormden van zijn vertrek uit zijn land van herkomst, geen specifieke informatie kan verstrekken, zoals o.a. aangaande wanneer deze begonnen of op welke wijze zijn vader precies werd benaderd en bedreigd. Verzoeker erkent en bevestigt ook thans zelf in zijn verzoekschrift een gebrekkige kennis dienaangaande te hebben. Hij herhaalt en benadrukt dat hij zijn vader verschillende malen vergeefs om informatie omtrent de gebeurtenissen en de ontvangen bedreigingen zou hebben gevraagd, maar dat deze telkenmale weigerde om hierover te spreken en al helemaal geen details wou verschaffen. De Raad acht het in het licht van/gelet op die beweerde halsstarrige houding van zijn vader erg opmerkelijk en bevreemdend dat verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag (dan wel) een door zijn vader opgestelde handgeschreven samenvatting van zijn asielmotieven neerlegt d.d. 9 oktober 2016, oftewel opgesteld daags voor zijn vertrek uit Albanië. Het wekt immers enige verbazing en is weinig aannemelijk of logisch dat enerzijds verzoekers vader verzoeker naar België stuurde specifiek met de bedoeling om bescherming te vragen tegen die bedreigingen aan zijn adres en jegens hun persoon en dat hij hem voormelde handgeschreven verklaring gaf, maar dat anderzijds zijn vader, ondanks de beweerde vele vruchteloze pogingen van verzoeker naar meer inlichtingen, telkens zou geweigerd hebben om verzoeker (meer) informatie over die bedreigingen (en de hieraan voorafgegane gebeurtenissen) te geven. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht en pertinent opgemerkt dat aangezien redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekers vader het belang zou inzien van het meedelen van zoveel mogelijk details omtrent de kern van zijn vluchtmotieven opdat verzoeker in staat zou zijn relaas terdege uit de doeken te doen (en hier in België meer kans op slagen zou hebben), het weinig overtuigend is dat verzoekers vader, ondanks de beweerde vele vruchteloze pogingen, verzoeker hierover nooit informatie wou geven. Hoe dan ook staat het vast dat verzoeker, die bovendien niet aangeeft, laat staan aantoon (andere en veelvuldige) pogingen te hebben ondernomen om op een andere wijze, bijvoorbeeld via andere familieleden, hierover meer te (trachten te) weten te komen, een erg gebrekkige kennis vertoont omtrent de beweerde bedreigingen aan het adres van zijn vader, nochtans de kern van zijn relaas, hetgeen de geloofwaardigheid hiervan op de helling zet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie als bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd (COI Focus “Albanië Bloedwraak”, d.d. 27 augustus 2014), blijkt dat klassieke bloedvetes (in het Albanees gjakmarra genoemd) door de voorschriften van de Kanun van Lekë Dukagjini (de kanun) worden geregeld. Zo stelt, zo blijkt uit voormelde informatie, de kanun inzake die eeuwenoude Albanese traditie van vendetta dat alleen volwassen mannen van de rivaliserende familie of clan doelwit kunnen worden van bloedwraak, in de eerste plaats degene die schuldig is aan de schending van de eer en, indien hij onvindbaar is, zijn mannelijke bloedverwanten. Uit verzoekers verklaringen en de door hem aangebrachte stukken blijkt echter dat verzoeker enkel via zijn grootmoeder langs vaderskant verbonden is met de dader/moordenaar G.M., een broer van verzoekers grootmoeder en aldus verzoekers grootoom, en dat, dit in het bijzonder, verzoeker niet tot de clan/familie M. behoort, doch wel tot de clan/familie N. Immers, zoals door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing pertinent wordt opgemerkt en zoals verzoeker bovendien ook zelf tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal te kennen gaf, behoort verzoekers grootmoeder, en dus ook verzoeker en diens vader, sedert haar huwelijk met verzoekers grootvader (langs vaders zijde) G.N. tot de familie/clan N., en niet (langer meer) tot de familie/clan M. De commissaris-generaal concludeert dan ook terecht en op goede gronden dat verzoeker en zijn vader als telgen van de clan/familie N. niet gevisieerd kunnen worden in een bloedvete waarin de clan/familie M. verwickeld is. Toen verzoeker met dit gegeven tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal werd geconfronteerd, wist hij niet met concrete en valabele argumenten van het tegendeel te overtuigen. Immers, toen de commissaris-generaal verzoeker erop wees dat blijkens zijn verklaringen zijn neven F. en K. geen problemen hebben omdat ze een andere familienaam hebben en tot een andere familie behoren, maar dat zijn oma vanaf haar huwelijk met zijn opa eveneens tot een andere familie behoort, namelijk de familie N. en niet de familie M., kwam verzoeker niet verder dan volgende weinig afdoende uitleg: “Dat klopt wel. Dat snap ik wel, maar M. (verzoekers tante, en moeder van F. en K.) was 20 jaar geleden getrouwd, voor de gebeurtenis plaatsgevonden heeft. En natuurlijk, wat ons betreft hebben wij niet de familienaam M., maar van de familieleden die nog over zijn in AL zijn wij de dichtstbijzijnde of hebben we de dichtste band met hen. En de familie geeft de schuld aan mijn vader en ze denken dat mijn vader de dader G.M. heeft geholpen om te vluchten en ze denken dat mijn vader de adressen van iedereen heeft in het buitenland” (gehoorverslag CGVS d.d. 23 februari 2017, p. 11). Met zijn algemene beweringen omtrent het feit dat de familie S. zijn vader ervan zou verdenken G.M. bij diens vlucht te hebben geholpen en dat

zij hem om die reden zou viseren en bedreigen, toont verzoeker, die voorts ten aanzien van de commissaris-generaal verklaarde dat in zijn "zone wordt natuurlijk de Kanun gerespecteerd" en dat hij ervan uit gaat dat de familie S. ook heel strikt die regels van de kanun respecteert (Ibid., p. 10 en 11), toont verzoeker niet aan en maakt hij niet aannemelijk dat zijn beweerde problemen en die van zijn vader met de familie S. kaderen binnen en zij bloedwraak dienen te vrezen.

Uit voornoemde informatie van het Commissariaat-generaal blijkt tevens dat, gelet op het principe dat de vergeldingsmoord niet mag worden uitgevoerd in het huis van het doelwit, hele families die gevisieerd worden in het kader van een bloedwraak zichzelf afzonderen, door hun huis niet of zo weinig mogelijk te verlaten. Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat, niettegenstaande/ondanks zijn bewering dat deze in het kader van de bloedvete tussen de families S. en M. zou worden gevisieerd, verzoekers vader zich bezig houdt met vee en landbouw, waarbij redelijkerwijze kan worden verondersteld en aangenomen dat men zich hiervoor buitenshuis dient te begeven, dat zijn vader een aantal maanden voor zijn vertrek uit Albanië nog een job aannam als adviseur bij de gemeente waarvoor hij maandelijks zijn huis moest verlaten, en dat -ook al zou, en los van het feit dat, het voorgaande volgens verzoeker uit financiële noodzaak zijn om te overleven- zijn vader zich ook soms buitenhuis begaf voor boodschappen, terwijl blijkens verzoekers verklaringen ook zijn moeder deze boodschappen kan doen en zijn vader overigens vele vrienden in het dorp heeft op wiens hulp hij kan rekenen. Uit verzoekers verklaringen blijkt daarenboven dat zijn vader samen met hem Albanië verliet en naar Italië ging en dat zijn vader nadien vrijwillig terugkeerde naar Albanië. Verzoekers huidige algemene bewering in zijn verzoekschrift dat voornamelijk hij gevisieerd werd eerder dan zijn vader neemt niet weg dat blijkens zijn verklaringen zijn vader eveneens wordt gevisieerd en ook deze dus een groot risico zou lopen in het kader van de beweerde bloedwraak. Dergelijke bewegingsvrijheid en manier van handelen van verzoekers vader, welke in weerwil van verzoekers algemene verzuchtingen wel degelijk ter zake doet, zijn evenwel niet in overeenstemming te brengen met het gedrag van een persoon die voorhoudt bloedwraak te vrezen, en zetten de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen omtrent hun betrokkenheid in een bloedvete dan ook ernstig op de helling. Verzoekers verklaringen bloedwraak te vrezen, zijn derhalve, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aannemelijk of geloofwaardig."

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt voormelde vaststellingen. Daargelaten de geloofwaardigheid van de door haar ingeroepen feiten, kan geen geloof worden gehecht aan verzoekende partij haar verklaringen dat zij en haar vader in het kader van een bloedwraak zouden worden gevisieerd.

Verzoekende partij haar argumentatie dat het geenszins klopt dat bloedwraak enkel mogelijk is via de mannelijke bloedlijn, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, dat de stelling in de COI Focus over bloedwraak, namelijk dat volgens sommige auteurs enkel leden van de naaste familie mogen gevisieerd worden, niet bevestigd wordt door andere gezaghebbende rapporten, en dat de Kanun niet meer zo strikt wordt gevolgd waardoor ook anderen dan de naaste familieleden, soms zelfs vrouwen, slachtoffer zijn van bloedwraak, is, gelet op het voorgaande, ter zake niet dienstig of nuttig, nu verzoekende partij geenszins aantoonbaar en niet aannemelijk of geloofwaardig maakt dat haar beweerde problemen en die van haar vader met de familie S. zij bloedwraak dienen te vrezen.

Verzoekende partij werpt voorts op dat slachtoffers van bloedwraak, zoals haar ouders, weinig vertrouwen hebben in de mogelijkheid van bescherming door de Albanese autoriteiten en dat hun aanvoelen correct is en gestaafd wordt door stuk 5, en meer algemeen de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift, doch zij gaat niet concreet in op, minstens ontkracht, noch weerlegt zij hetgeen met betrekking tot de beschermingsmogelijkheden in Albanië in de beschikking van 5 juli 2017 wordt vastgesteld, met name: *"Uit niets blijkt bovendien en verzoeker toont niet aan dat het hem (en zijn familie) met betrekking tot de beweerde problemen met en bedreigingen vanwege de familie S., in welk verband hij aldus niet aannemelijk maakt dat hij en zijn vader in het kader van een bloedwraak zouden worden gevisieerd, aan nationale bescherming ontbeert. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu allerminst het geval is. Verzoeker, die eerder ten aanzien van de commissaris-generaal aangaf nooit problemen met de Albanese autoriteiten te hebben gekend, merkt thans in zijn verzoekschrift op dat "Het klopt dat verzoekers vader niet naar de politie is gegaan om klacht neer te leggen tegen deze bedreigingen" en hij oppert verder dat "Het kan verzoeker noch zijn familie dan ook onmogelijk verweten worden geen aangifte te hebben gedaan van de gebeurtenissen". Het is echter net de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen zijn belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht, kunnen zij hier dan ook vanzelfsprekend niet tegen optreden. In zoverre in het*

verzoekschrift op algemene wijze wordt voorgehouden dat “verzoeker geen beroep” kan “doen op een effectieve bescherming van de overheidsdiensten”, berust zijn veeleer theoretisch betoog -waarbij hij verwijst naar allerhande informatie omtrent o.a. corruptie en gebreken bij het politieel en justitieel apparaat in Albanië- aldus, gelet op zijn nalaten en het verzuim van zijn vader de hulp van de Albanese autoriteiten aangaande hun verklaarde problemen in te roepen, niet op enige eigen persoonlijke en concrete ervaring(en), en mist deze blote bewering derhalve elke grondslag en alle ernst. Verzoeker maakt aldus geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Hij toont dit niet in concreto aan en maakt derhalve geenszins aannemelijk dat het hem en zijn familie met betrekking tot de verklaarde problemen met de familie S. aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt. Uit niets blijkt dan ook en verzoeker toont niet in concreto aan dat de Albanese autoriteiten hem met betrekking tot zijn beweerde problemen geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden. De Raad wijst er op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Een loutere verwijzing naar algemene informatie, zoals in casu verzoeker naar (de als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde) artikelen en rapporten omtrent o.a. bloedwraak, corruptie en mankementen in het politieel en justitieel systeem in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).”

Het opnieuw verwijzen naar eerder aangehaalde algemene informatie is niet van aard, en verzoekende partij brengt voorts geen concrete en valabele gegevens aan die vermogen hieraan afbreuk te doen of een ander licht op te werpen. In die mate dat de door verzoekende partij bijgebrachte informatie en de door haar afgelegde verklaringen betrekking hebben op bloedwraak in Albanië, benadrukt de Raad dat geen geloof wordt gehecht aan verzoekende partij haar verklaringen dat de beweerde problemen met de familie S., daargelaten de geloofwaardigheid hiervan, bloedwraak dienen te vrezen. De informatie dienaangaande is dan ook ter zake niet relevant.

Verzoekende partij brengt derhalve, gelet op wat voorafgaat, geen valabele argumenten bij die de in de beschikking d.d. 5 juli 2017 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

De Raad benadrukt nogmaals dat ook de houding van verzoekende partij haar vader geenszins getuigt van een gegronde vrees voor vervolging wegens bloedwraak nu zij wel verzoekende partij begeleidde naar Italië maar dan wel vrijwillig terugkeerde naar haar land en streek van herkomst, Albanië.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS